

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2680	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 6 Ἰουλίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Γυναῖκες, ἀκοῦστε· ὅπου ταπεινώσεις, ἐκεῖ πίστις!

«Κύριε, οὐκ εἰμι ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς» (Ματθ. 8,8)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ ἐρώτησι· **Ἀκοῦτε; ἔχετε Αὐτιά;** Περιεργὴ ἐρώτησι, θὰ πῆτε, γιατί ὅλοι δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε αὐτιά, ἀκοῦμε. Ἀλλ' ὅταν λέω αὐτιά, δὲν ἐννοῶ τὰ σωματικά· ἐννοῶ ἐκεῖνα ποὺ ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς ὅταν λέει «*Εἴ τις ἔχει ὥτα ἀκοῦειν, ἀκουέτω*» (Μάρκ. 4,23 βλ. & Ματθ. 11,15-13,9,43. Μάρκ. 4,9. Λουκ. 8,8-14,35)· ἐννοῶ τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς, τὰ μυστικά αὐτιά. Δηλαδή, τὴν προσοχὴ ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος ἀκούοντας τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Θέλω νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἔχετε τέτοια αὐτιά.

Ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. Ματθ. 8,5-13). Διηγεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστὸς μας· ὅτι μέσα σ' ἕνα λεπτό **θεράπευσε ἕνα παλληκάρι**, τὸν δοῦλο τοῦ ἑκατοντάρχου.

Ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ ἀκούει ἢ διαβάζει τὰ θαύματα αὐτά, ἀπορεῖ καὶ ῥωτάει· Αὐτά, ποὺ γίνονταν τότε, γιατί σήμερα δὲν γίνονται; Τί συμβαίνει; **μήπως λιγότεψε ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ;**... Αὐτὸ καὶ νὰ τὸ σκεφτοῦμε ἀκόμα εἶνε ἀμαρτία. Μπορεῖ ὅλα νὰ λιγοστεύουν· τὰ «*πάντα ῥεῖ*», ὅπως εἶπε ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος (Ἡράκλειτος παρὰ Μιχ. Πατροῦ Ε97 σ. 191, Π405 σ. 365)· ἕνα ὅμως δὲν μεταβάλλεται, μένει ἀμετάβλητο εἰς αἰῶνας αἰώνων· εἶνε ὁ «*ἀεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν*», ὅπως λέει ἡ θεία Λειτουργία, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ποὺ εἶνε «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*», ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἑβρ. 13,8). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶπε «*Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς*» (Γέν. 1,3), ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶπε στὴ θάλασσα νὰ γαληνέψῃ (βλ. Ματθ. 8,26), καὶ στὸν Πέτρο νὰ περπατήσῃ ἐπάνω στὰ κύματα (βλ. Ματθ. 14,28-29 & Μάρκ. 6,48), καὶ στὸ νερὸ νὰ γίνῃ κρασί (βλ. Ἰω. 2,1-11) καὶ στὰ πέντε ψωμιά νὰ πολλαπλασιαστοῦν (βλ. Ματθ. 14,17-21. Μάρκ. 6,37-44. Λουκ. 9,13-17), **ὁ λόγος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μένει ἀμετάβλητος**. Καὶ σήμερα καὶ αὔριο καὶ μεθαῦριο μπορεῖ νὰ κάνῃ θαύματα καὶ μάλιστα μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ διηγεῖται τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· Ὅποιος ἔχει πίστι «*ὡς κόκκον σινάπεως*» (βλ. Ματθ. 13,31-32-17,20. Μάρκ. 4,31-32. Λουκ. 17,6) –ἐννοεῖ πίστι θερμὴ, ζωογόνο–, μπορεῖ νὰ ξεριζώσῃ καὶ βουνὸ ἀκόμα καὶ νὰ τὸ ῥίξῃ στὴ θάλασσα. Ἀπίστευτο; Τί ἐννοοῦσε; Ἐννοοῦσε ὅχι φυσικὰ βουνὰ –μολονότι οἱ βίαι τῶν ἁγίων διηγοῦνται ὅτι συνέβη καὶ αὐτό–, ἀλλὰ ἐμπόδια ἀνυπερβλήτα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δύναμι· κι αὐτὰ τὰ ὑπερπηδᾷ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, στὴν περίπτωσι τοῦ ἑκατοντάρχου, βλέπουμε ὅτι **ἡ πίστις κάνει θαύματα**. Εἶδε σ' αὐτὸν ὁ Κύριος μιὰ πίστι τόσο μεγάλη, ὥστε τὴν θαύμασε, τὴν ἐπαίνεσε καὶ εἶπε· Τέτοια πίστι δὲν βρῆκα οὔτε στὸν Ἰσραὴλ, στὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ (βλ. Ματθ. 8,10). Καὶ λόγῳ αὐτῆς τῆς πίστεως θεράπευσε τὸν δοῦλο του.

Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα· **Ποῦ φυτρώνει ἡ πίστις;** Ἡ πίστις, οὐράνιο φυτὸ, θέλει κατάλληλο ἔδαφος. Ποῦ φυτρώνει; Φυτρώνει **στὴν ταπεινὴ καρδιά**. Ἐὰν σήμερα δὲν ὑπάρχῃ πίστις, εἶνε διότι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἐγωισταί, φοβερά ἐγωισταί. Ὅπου ὑπάρχει ταπεινώσεις, ἐκεῖ ὑπάρχει πίστις· ὅπου δὲν ὑπάρχει πίστις, ἐκεῖ ὑπάρχει ἐγωισμὸς καὶ ἀθεΐα, καὶ ὅχι ἔλλειψι ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς πίστεως.

Τὸ βλέπουμε αὐτὸ στὸν ἑκατόνταρχο. Πίστεψε, γιατί ἦταν ταπεινός. Ἀξιωματικὸς αὐτός, ἑκατόνταρχος ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Καὶ τί ἀξιωματικὸς ἦταν; Ὅχι ἐνὸς μικροῦ ἀσημάντου κράτους, ἀλλὰ μιᾶς τεραστίας μονοκρατορίας, ὅπως ἦταν ἡ Ῥωμαϊκὴ, ποὺ καὶ ὁ στρατιώτης τῆς ἀκόμα εἶχε τιμὴ καὶ ὑπόληψι σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Αὐτὸς λοιπόν, ὁ φρούραρχος τῆς πόλεως, τὸν βλέπει καὶ σκύβει μπροστὰ στὸν Χριστό. Καὶ μόνον σκύβει; Ὅταν τοῦ λέει ὁ Χριστὸς Θὰ ῥθω στὸ σπίτι σου νὰ κάνω καλὰ τὸ δοῦλο σου, τί εἶπε αὐτός; Λόγια μεγάλα, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Κύριε, λέει, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔρθῃς στὸ σπίτι μου (Ματθ. 8,8). Γιατί; Καταλάβαινε τὸν ἑαυτό του. Σὺ, Κύριε, εἶσαι καθαρὸς· ἐγὼ εἶμαι ἀκάθαρτος, ἀμαρτωλός, δὲν ἀξίζω νὰ ἔρθῃς μέσ' στὸ σπίτι μου, εἶπε μπροστὰ σὲ ὅλους. Ὅσοι κοινωνεῖτε τῶν ἀχράντων μυστηρίων γνωρίζετε στὴν Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως τὴν εὐχὴ πρὸ τῆς θείας κοινωνίας «*Κύριε ὁ Θεὸς μου, σῖ· δα, ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος οὐδὲ ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς...*» (εὐχ. Γ' βλ. & Δ')· γιὰ νὰ αἰσθανώμαστε κ' ἐμεῖς τὸ δέος ποὺ αἰσθανόταν ὁ ἑκατόνταρχος.

Ὑπερήφανοι λοιπόν οἱ ἄνθρωποι τώρα, γι' αὐτὸ καὶ δὲν πιστεύουν. Ὑπερήφανοι ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ. Καὶ τὸ **μικρὸ παιδί** ἀκόμα ἔχει μέσα του τὸ ἁδαιμαῖο σύμπτωμα τῆς υπερηφανεῖας καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἀλλὰ σήμερα θὰ ἐντοπίσω τὸν λόγο στὶς γυναῖκες, θὰ πῶ γιὰ τὴν **ὑπερηφάνεια τῶν γυναικῶν**.

Σπάνιο πρᾶγμα τώρα, ἀγαπητοί μου, νὰ συναντήσῃς γυναῖκα ταπεινὴ. Στὴν Ἀθήνα κάνουν συλλαλητήριο καὶ φωνάζουν γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν· Τί εἶνε ὁ ἄντρας; τίποτα. Κάτω πλέον ὁ ἄντρας, ἐπάνω ἐμεῖς. **Γυναικεῖος ἐγωισμὸς καὶ ὑπερηφάνεια**, ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει πλέον καμμία ἄλλη αὐθεντία.

Θέλετε **παραδείγματα** υπερηφανεῖας τῶν γυναικῶν; Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ κάνω ἀποκαλυπτῆρια τῆς ἐπηρεμένης γυναικῆς τοῦ αἰῶνος μας.

✓ Οἱ γυναῖκες υπερηφανεύονται καὶ καυχῶνται κυρίως γιὰ τὸ **κάλλος**, τὴν **ὁμορφίαν** τους. Λησμονοῦν, ὅτι «*ὡς ἄνθος μαραίνειται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος*» (Νεκρ. ἀκόλ., ἰδιόμ. Ἰω. Δαμασκ., ἥχ. β')· ἡ νεότης εἶνε ἕνα λου-

λούδι που σήμερα ανθίζει και μοσχοβολά, αύριο μαραίνεται. Ήρθε στη μητρόπολη με δεκανίκια μία γριά 85 ετών· κάτι ζητούσε. Βγάζει από τον κόρφο της μία φωτογραφία και μου τη δείχνει. Ήταν μία ωραία κοπέλλα ντυμένη με αρχαία Μακεδονική στολή. Λέω· «Ποιά είναι αυτή, ή εγγόνα σου είναι;» «Όχι ή εγγόνα μου· τί λές, παπούλη· εγώ είμαι. –Εσύ; ω, αγνώριστη!... Τί καυχάσαι, παιδί μου, για την όμορφιά σου; Φεύγει, «μαραίνεται».

✓ Τί καυχάσαι, σύ ή άλλη κόρη; για την **καταγωγή** σου; ότι έχεις αριστοκράτες γονείς, ύπουργούς, καθηγητάς, νομάρχες; Ξεχνάς, ότι τα «πάντα ρεῖ»· ότι αύριο - μεθαύριο πέφτει ο πατέρας σου από το αξίωμα, ο πλούσιος γίνεται φτωχός, κουρελής, έλεεινός κι αξιοθρήνητο πτώμα της κοινωνίας.

✓ Καυχάται ή άλλη για τη **γνώσι**, την **έπιστήμη** της. Σπουδάζει πλέον, δεν είναι σαν τις χωριάτισσες. Πάει στο χωριό και κοιτάζει περιφρονητικά τις γυναίκες που σκάβουν τη γη, βόσκουν τὰ πρόβατα, αρμέγουν τις αγελάδες. Κατ' έμέ αυτές αξίζουν περισσότερο απ' ό,τι οι γυναίκες της έπιστήμης· πολλές δεν προσφέρουν, μάλλον τρέφονται με τον κόπο εκείνων. Οι γυναίκες των χωριών –άμα τις βλέπω δακρύζω– ντυμένες φτωχά, σηκώνονται πρωί, πάνε στο χωράφι· κι όταν γυρίζουν τρέφουν ένα τεμπελοχανείο όλόκληρο, όπως κατήντησε ή χώρα. Και ή δεσποινίδα που πάει στο χωριό της δεν καταδέχεται να μπή στο στάβλο ν' αρμέξει. Μου έλεγε μία χωριάτισσα· –Είχα ένα κοριτσάκι και με βοηθούσε. –Τώρα; –Δεν βοηθάει. –Γιατί; –Αμ τώρα είναι φοιτήτρια· κάνει, φοιτήτρια ν' αρμέγει την αγελάδα;... Μπράβο, ωραία αντίληψις. Το γάλα το πίνει, αλλά ν' αρμέξει δεν καταδέχεται. Μά πρέπει ν' αλλάξει το σύστημα· μία γυναίκα που βοσκάει αγελάδες και σκάβει τη γη, να 'χη αξία μεγαλύτερη από ένα τεμπελχανά, ένα κοπρίτη, ο οποῖος πήρε ένα δίπλωμα και, αντί ν' αρμέγει αγελάδες, αρμέγει τη μεγάλη αγελάδα που λέγεται Ελλάδα. Έτσι είναι. Σκληρός ό λόγος, αλλά μία πραγματικότητα.

Υπερηφανεύεται, λοιπόν, ή σπουδασμένη. Όπως έλεγε ένας μακαρίτης χρονογράφος, σαν μία Μαντάμ Σουσου βλέπει άφ' ύψηλου, ως άσήμαντους τους γύρω της. Άλλ' ας υποθέσουμε, ότι αυτή είναι όχι ψεύτικη αλλά πραγματική έπιστήμων, είναι αριστος φιλόλογος, θεολόγος, μαθηματικός, φυσικός, αστρονόμος...· μπορεί λοιπόν να καυχάται για την έπιστήμη; Ο Νεύτων έλεγε· Τί είμαστε οι έπιστήμονες; –ό Νεύτων παρακαλώ· μοιάζουμε σαν μικρά παιδάκια που παίζουν στην άκρογιαλιά και μ' ένα κόχυλα, ένα κενό κέλυφος από μεγάλο κοχύλι, λένε πως θ' άδειάσουν τη θάλασσα. Παιδική φαντασία. Σ' ένα ποτήρι, ένα ρακοπότηρο, δεν χωράει ό ωκεανός· και στη μικρή διάνοια του ανθρώπου, έστω και αν είναι Άριστοτέλης, δεν χωράει ή έπιστήμη. Σταγόνες είναι ή γνώσι που αποκομίζει με πολύ κόπο ό έπιστήμονας.

✓ Λοιπόν, τί καυχάσαι; για την όμορφάδα σου; άνθος και μαραίνεται· για την καταγωγή σου; «πλούσιοι έπτωχευσαν και έπέινασαν» (Ψαλμ. 33, 11)· για τη γνώσι σου; «έν οἶδα, ότι οὐδέν οἶδα». Άν βέβαια πιστεύης στο Χριστό και ζῆς χριστιανική ζωή, μήπως τότε υπερηφανεύσαι για την **άρετή** σου; – άλλο άγκάθι αυτό. Η άρετή στη ζυγαριά του Θεού είναι πράγματι αγαθό άνωτερο από όποιοδήποτε άλλο. Όπως έλεγαν οι αρχαίοι, όλος ό χρυσός της γῆς «*άρετης οὐκ άντάξιος*» (Πλάτ. Νόμ. 5, 728Α· Μιχ. Ίατροῦ, Πόθεν και διατί σ. 70). Καυχάσαι λοιπόν, παιδί μου, για την άρετή σου; Ποιά άρετή; ότι είσαι Χριστιανή, πιστή, ενάρετη; Ό,τι και να είναι, μην καυχάσαι· αυτά δεν είναι δικό σου· του Θεού είναι. Μέσα στις τόσες γυναίκες, σ' έένα έπεσε αυτός ό κλήρος. Όπως αυτός που του πέφτει το λαχείο δεν κοπίασε, αλλά το δέ-

χεται σαν δῶρο, έτσι ακριβώς και ή πίστι. Δεν κοπίασε άνθρωπος. Αυτό είναι άνωθεν, δῶρο Θεού, πως μέσα στους χίλιους ανθρώπους ένας πιστεύει. Ο άλλος έρχεται τυπικά στην έκκλησία, στέκεται εκεί και ή σκέψι του είναι άλλοῦ, δεν βλέπει την ὥρα πότε να φύγη. Σύ που πιστεύεις στο Χριστό, άκοῦς τὰ λόγια του και δακρύζεις και κοινωνείς των άχράντων μυστηρίων, κέρδισες λαχείο. Έτσι λέει ό άπόστολος (βλ. β' Πέτρ. 1, 1). Δεν μπορείς λοιπόν για το λαχείο να καυχάσαι ότι κοπίασες. Σήμερα μέσ' στις χίλιες γυναίκες μία πιστεύει. Οι άλλες; Ο Θεός να φυλάη. Η υπερηφάνεια και ό έγωισμός τους όδηγεί σε πτώσι και άπιστία.

Έχουμε **παραδείγματα**. **Υπερηφανεύθηκε** ό έωσφόρος και έπεσε, έγινε διάβολος· υπερηφανεύθηκαν άγγελοι και έγιναν δαίμονες· υπερηφανεύθηκε ή Εὔα και έπεσε· υπερηφανεύθηκε ένας Δαυῖδ και έπεσε, υπερηφανεύθηκε ένας Πέτρος και έπεσε, υπερηφανεύθηκαν άσκηται και έπεσαν. Και αν άκόμα, παιδί μου, άνεβῆς στα άστρα του ούρανοῦ κι άκοῦς άγγελικούς ὕμνους, και πάλι να φοβάσαι, μήπως πέσης. Και όσο πιο ψηλά άνεβαίνεις, τόσο περισσότερο να ταπεινώνεσαι· «*ό δοκῶν έστάναι βλεπέτω μή πέση*» (Α' Κορ. 10, 12). Τί είναι ή άρετή σου; σκία, ψίγμα, τίποτε. Ο προφήτης Ήσαῖας λέει, ότι ὅλη ή άρετή του ανθρώπου είναι «*ως ράκος άποκαθημένης*», σαν ένα βδελυρό και άκάθαρτο γυναικείο έξάρτημα (Ησ. 64, 5), και κάτι χειρότερο. Και αν ὅλα ὅσα μᾶς λέει ό Χριστός τὰ έφαρμόσουμε, πάλι να λέμε ότι «*δοῦλοι άχρεῖοι έσμεν*» (Λουκ. 17, 10).

* * *

Όχι λοιπόν υπερηφάνεια· ούτε για όμορφιά, ούτε για καταγωγή, ούτε για γνώσι και έπιστήμη, ούτε για άρετή. **Ταπεινό φρόνημα**.

Πόσο ταπεινό; Σεῖς οι γυναίκες έχετε πρότυπο ταπεινώσεως. Όπως μέσ' στις τσάντες σας έχετε καθρεφτάκι – δεν σᾶς κατηγορώ–, έτσι να 'χετε κ' ένα άλλο άπειρως άνωτερο καθρεφτάκι, κι αυτό είναι **ή εἰκόνα της υπεραγίας Θεοτόκου**. Κοιτάξε την Παναγία. Εάν ὑψώθηκε μέχρι τον ούρανό και έγινε ή τιμιωτέρα άγγέλων και άρχαγγέλων, είναι και για άλλες άρετές, αλλά κατ' έσοχήν για την ταπεινωσι. Ο Θεός είδε «*την ταπεινωσιν της δούλης αυτού*» (Λουκ. 1, 47). Αυτό το πρότυπο της ταπεινώσεως να έχετε μπροστά σας και να είστε ταπεινές.

Και **όπου υπάρχει ταπεινωσις, εκεί πίστις!** Όσο πιο βαθειά είναι ή ταπεινωσι, τόσο πιο δυνατή είναι ή πίστι. Είναι ποσά άνάλογα, για να το ποῦμε με τη γλώσσα των μαθηματικῶν. Όσο αυξάνει ή ταπεινωσις, τόσο αυξάνει ή πίστις. **Δός μας πίστι, Κύριε!** να ζητάε στην προσευχή σας. Δός μας την πίστι των πατέρων μας, των προγόνων μας, την πίστι που έχουν σήμερα κάτι άπλοϊκές άγράμματα γυναίκες, που γονατίζουν στην έκκλησία κι άκοῦς από τὰ βάθη τους μία προσευχή μεγάλη. Ένας αρχαῖος μαθηματικός, ό Αρχιμήδης, έλεγε· «*Δός μοι πᾶ σῶ και τάν γᾶν κινάσω*»· δός μου ένα μέρος να σταθῶ και μπορώ να κινήσω τον πλανήτη Γῆ με μοχλό και ὑπομόχλιο. Δός μου πίστι. Κ' έσεῖς, γυναίκες, αν έχετε πίστι, και τον Όλυμπο άκόμα κινείτε, και τὰ άστρα κατεβάζετε, και το πρόσωπο της γῆς μεταμορφώνετε. Και τότε αυτή ή γῆ δεν θά είναι πλέον κόλασις, αλλά θά γίνη παράδεισος. Και σ' αυτόν τον παράδεισο θά συντελέσετε έσεῖς, είτε ως μητέρες, είτε ως ιεραπόστολοι, εργαζόμενοι με πίστι άκράδαντη προς δόξαν του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἴθε ό Κύριος διὰ πρεσβειῶν της υπεραγίας Θεοτόκου, ή οποῖα είναι το πρότυπο της ταπεινώσεως, να φυτεύση μέσ' στις καρδιές μας την πίστι και την ταπεινωσι· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1187²

Κυριακὴ Πατέρων Δ' Οἰκ. Συν. (Μαθ. 5,14-19)
13 Ἰουλίου 2025 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ οἱ αἵρετικοὶ

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μαθ. 5,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς ἁγίους πατέρας. Ἐξηγήσαμε ἄλλοτε τὴν ἔννοια ποὺ ἔχει ἡ λέξις **πατήρ**. Εἴπαμε, ὅτι Πατήρ μὲ πῖ κεφαλαῖο εἶνε ἕνας, ὁ Θεός. Κατόπιν, πατέρες εἶνε ὅσοι μὲ τὸν εὐλογημένο γάμο δημιουργήσαν οἰκογένεια καὶ ἔφεραν στὸν κόσμον παιδιά. Ἐπειτα πατέρες λέγονται ἐκεῖνοι ποὺ τροφοδοτοῦν πνευματικὰ τὸν κόσμον, ὅπως εἶνε οἱ διδάσκαλοι, καθηγηταὶ καὶ πνευματικοὶ ἡγέτες τῆς ἀνθρωπότητος. Τέλος, στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα, **πατέρες** λέγονται ἐκεῖνοι ποὺ μὲ λόγους καὶ ἔργα τίμησαν, δόξασαν καὶ στερέωσαν τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία, τὴν Ὁρθοδοξία.

Τὴ μνήμη τέτοιων πατέρων, μὲ τὴν τελευταία ἔννοια, ἐορτάζουμε σήμερα. Ἐορτάζουμε εἰδικώτερα τὴ μνήμη τῶν **πατέρων ποὺ συγκρότησαν τὴν Τετάρτη (Δ') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο** τὸ 451 μ.Χ. στὴ Χαλκηδὸνα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Συνεκλήθη τότε Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ποία ἡ αἰτία; Μία αἵρεσις. Σὲ ἕνα μικρὸ τεῦχος ἀναπτύσσω «Τί εἶνε αἵρεσις» καὶ τί αἵρετικός.

Αἵρετικός εἶνε ἐκεῖνος ποὺ πηγαίνει κόντρα μὲ τὴ διδασκαλία τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, διδάσκει ξένα πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Ξέρεις πῶς μοιάζει ὁ αἵρετικός; Εἶνε σὰν αὐτὸν ποὺ δηλητηριάζει τὸ γάλα, ποὺ νοθεύει τὸ φάρμακο, ποὺ ἀφήνει ἀφρούρητο κάτι ποὺ τὸν ἔβαλαν νὰ τὸ φυλάξη, ποὺ παραχαράσσει τὸ νόμισμα, ποὺ παραποιεῖ τὸ τέλειο, ποὺ παρεκκλίνει ἀπ' τὸ σωστό. Πίνετε γάλα νερωμένο; Δέχεστε φάρμακο νοθευμένο; Συναλλάσσεσθε μὲ κίβδηλα νομίσματα; Ἔ, κάτι τέτοιο εἶνε ἡ αἵρεσις. Καὶ ὅπως αὐτὸς ποὺ κάνει τέτοιες δολιοφθορὰς εἶνε ὑπόδικος καὶ καλεῖται ν' ἀπολογηθῇ, ἔτσι καὶ ὁ αἵρετικός καλεῖται ν' ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Διότι αὐτὸς φαρμακώνει τὸ γάλα, κυκλοφορεῖ νόμισμα κίβδηλο,

νοθεύει τὰ φάρμακα τῆς Ἐκκλησίας, ἀνακατεύοντας διδασκαλίες τῆς ἀγίας Γραφῆς μὲ δικές του.

Αἵρετικός, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου συνεκλήθη ἡ Τετάρτη (Δ') Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἦταν ἕνας κληρικός ποὺ λεγόταν **Εὐτυχής**. Ἦταν μοναχός, καλόγερος, ἀρχιμανδρίτης. Εὐτυχὴς στὸ ὄνομα, ἀλλὰ πολὺ δυστυχὴς στὴν πραγματικότητα. Γιατὶ δίδαξε πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τί διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας; Θὰ μιλήσουμε κάπως θεολογικὰ ἐδῶ, καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε.

Πολλὲς εἶνε οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Ἀλλ' ὅπως τὸ σπῖτι ἔχει θεμέλιο κι ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζα, ἔτσι καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας θεμελιώδης ἀλήθεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὅλο τὸ οἰκοδόμημά της, εἶνε ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε ἕνα πρόσωπο θεανδρικό**. Τί θὰ πῇ αὐτό; Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε, **σὲ ἕνα πρόσωπο, τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος** – πλὴν τῆς ἁμαρτίας. Τὸ δόγμα αὐτὸ τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας λάμπει μέσα στὰ Εὐαγγέλια. Ἐκεῖ θὰ δῆτε τὸ Χριστὸ ἄλλοτε ὡς ἄνθρωπο καὶ ἄλλοτε ὡς Θεό. Ἄλλοτε νὰ πεινᾷ, νὰ διψᾷ, νὰ κοιμᾷται, νὰ κουράζεται, νὰ ἰδρώνει, ν' ἀγωνιᾷ, νὰ δακρύζει, ν' ἀναστενάζει (αὐτὰ ποὺ δείχνουν ὅτι εἶνε τέλειος ἄνθρωπος), κι ἄλλοτε νὰ διδάσκει λόγια ποὺ δὲν ξανακούστηκαν, νὰ περπατᾷ πάνω στὰ κύματα, νὰ λήῃ στὸν ἄνεμο «**Σιώπα, πεφίμωσο**» (Μαρκ. 4,39) κι ἀμέσως ἡ θάλασσα νὰ γαληνεύῃ, νὰ βγάξῃ δαιμόνια μὲ μιὰ προσταγή, νὰ πηγαίνει στὸ μνῆμα νὰ λήῃ «**Λάζαρε, δεῦρο ἔξω**» (Ἰω. 11,43) κι ὁ νεκρὸς νὰ βγαίνει ζωντανός, καὶ πρὸ παντὸς ν' ἀνασταίνεται ὁ ἴδιος ἀπ' τὸν τάφο καὶ ν' ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανοὺς (αὐτὰ ποὺ δείχνουν ὅτι εἶνε Θεός).

Τέλειος ἄνθρωπος καὶ τέλειος Θεός. Αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχονται οἱ αἵρετικοί. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀνθρώπινη φύσι τοῦ Χριστοῦ, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι **δοκῆται**, ποὺ ἔλεγαν

ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν φάντασμα, χωρὶς σωματικὴ ὑπόστασι. Ἄλλοι πάλι ἀρνοῦνται τὴ θεότητα του. Μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι ἦταν μὲν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἡ θεία φύσις ἀπορρόφησε τὴν ἀνθρώπινη φύσι καὶ εἶνε μόνο Θεός. Ἀπὸ τοὺς πρώτους αἵρετικούς ὑπῆρξε ὁ Ἄρειος, ποὺ ἀρνήθηκε τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ καθαιρέθηκε ἀπὸ τὴν Πρώτη (Α') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Κατόπιν ἦρθε ὁ Μακεδόنيος, ποὺ ἀρνήθηκε τὴ θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ καταδικάστηκε ἀπὸ τὴ Δευτέρα (Β') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Μετὰ ἐμφανίστηκε ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος, ποὺ χωρίζε τὸ Χριστὸ σὲ δύο, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Τρίτη (Γ') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Κατόπιν μεταξὺ τῶν ἄλλων αἵρετικῶν παρουσιάστηκε ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως **Εὐτυχής**, ποὺ κι αὐτὸς δίδαξε αἱρετικά γιὰ τὶς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ· αὐτός, ἀντίθετα ἀπὸ τὸ Νεστόριο, εἶπε ὅτι ὅπως μέσα στὸν ὠκεανὸ μιὰ σταγόνα ξίδι ἐξαφανίζεται, ἔτσι ἀπορροφήθηκε ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴ θεία φύσι του· ἀρنيόταν δηλαδὴ τὴν ἀνθρώπινη φύσι τοῦ Χριστοῦ, καὶ γι' αὐτὸ καταδικάστηκε ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Τετάρτης (Δ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Μαζὶ δὲ μὲ τὸν Εὐτυχῆ καταδικάστηκε καὶ ὁ ὁμόφρων αὐτοῦ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας **Διόσκορος**.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **πῶς** εἶνε δυνατόν τὸ ἴδιο πρόσωπο νὰ εἶνε καὶ ἄνθρωπος καὶ Θεός; Εἶνε δυνατόν δυὸ τέλεια πράγματα νὰ γίνουν ἓνα μέσα στὸν ἴδιο ἄνθρωπο, **στὸ ἴδιο πρόσωπο, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος**; Βοηθητικὸ εἶνε τὸ ἐξῆς πατερικὸ παράδειγμα. Ἔχετε βρεθῇ ποτὲ σὲ σιδηρουργεῖο; Τὸ σίδερο εἶνε μία φύσις. Ἡ φωτιά εἶνε ἄλλη φύσις. Ἀμα ὅμως βάλῃς τὸ σίδερο μέσα στὴ φωτιά τί γίνεται· **σμίγει τὸ σίδερο μὲ τὴ φωτιά** καὶ τὸ σίδερο γίνεται κόκκινο. Εἶνε δύο πράγματα, σίδερο καὶ φωτιά, ἀλλ' ἔχουν ἐνωθῇ καὶ σχηματίσαν ἓνα πύρινο πρᾶγμα, ἓνα φωτεινὸ μεῖγμα. Ὅπως λοιπὸν ἡ φωτιά ἐνώνεται μὲ τὸ σίδερο, κατὰ παρόμοιο τρόπο Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐνώθηκαν σὲ ἓνα πρόσωπο, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἄλλο παράδειγμα. Ἐμεῖς τί εἴμαστε; Ὑλὴ καὶ πνεῦμα. Εἴμαστε δύο πράγματα. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα· **πῶς σμίγει ἡ ὕλη μὲ τὸ πνεῦμα**; Πῶς τὸ ὕλικὸ συνυπάρχει ἐνωμένο μὲ τὸ αὔλο; **Μυστήριον**. Ὅπως λοιπὸν εἶνε μυστήριον ἡ ἐνωσις τοῦ σώματος μὲ τὴν ψυχὴ, κατὰ παρόμοιο τρόπο εἶνε ἀλήθεια, μυστηριώδης ἀλήθεια, ὅτι Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐνώ-

θηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, σὲ ἓνα θε-ανδρικό πρόσωπο.

Αὐτὰ διακήρυξε ἡ Ἐκκλησία. Καὶ μένει στερεὰ καὶ ἀκλόνητη στὴν πίστι αὐτή.

* * *

Σήμερα ἔχουμε αἱρετικούς; Ἔχουμε. Ἰσως καὶ χειρότερους ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Ποιοὶ εἶνε; Εἶνε **οἱ χιλιασταί**. Αὐτοὶ ἀρνοῦνται τὴν ἁγία Τριάδα, τὴ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Σταυρὸ δὲν προσκυνοῦν, εἰκόνες δὲν τιμοῦν (τὶς λένε παλιόξυλα), τὴν ἐλληνικὴ σημαία δὲν τὴ σέβονται (τὴ λένε κουρελόπανο), ἀρνοῦνται τὰ πάντα. Οἱ χιλιασταὶ εἶνε «φροῦτο» ποὺ μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ. Εἶνε ἐβραϊκὴ προπαγάνδα, ὄργανο τῆς σκοτεινῆς ὁργανώσεως τοῦ σιωνισμοῦ.

Στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ οὔτε ἕνας χιλιαστής. Ἡ πατρίδα μας δὲν εἶνε ἐβραϊκὸ ἢ ἀμερικάνικο ἔδαφος· εἶνε τόπος ποτισμένος μὲ δάκρυα καὶ αἷμα. Ἀλλὰ καὶ τὸ καλύτερο χωράφι, ἅμα δὲν τὸ καλλιεργήσης, καταντᾷ χέρσο. Ἔτσι καὶ ἡ πατρίδα μας. Οἱ ὑπεύθυνοι ἀμέλησαν τὴν καλλιέργειά της, οἱ χιλιασταὶ αὐξήθηκαν, καὶ κάνουν συγκεντρώσεις σὲ γῆπεδα. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας ὀνομάζεται μὲ τὴν ἐβραϊκὴ λέξι «Ἰεχωβά» καὶ οἱ ἰεχωβίτες μὲ ἀμερικάνικα δολλάρια ζητοῦν νὰ διαλύσουν τὴν πατρίδα μας.

Ποιὸς φταίει; Ὅλοι φταίμε. Φταίει ἡ μάνα, φταίει ὁ πατέρας, φταίει ὁ δάσκαλος, φταίει ἡ τηλεόρασι καὶ ὁ κινηματογράφος, οἱ ἐφημερίδες καὶ οἱ δημοσιογράφοι. Φταίμε πρὸ παντὸς ἐμεῖς οἱ ῥασοφόροι, οἱ παπᾶδες καὶ οἱ δεσποτάδες. Ἡ ἁγία αὐτὴ ἡμέρα μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι μόλις παρουσιάστηκε ἓνας αἱρετικός, ὁ Εὐτυχής, ἀμέσως μαζεύτηκαν στὴ Χαλκηδὸνα – πόσοι; 630 πατέρες! καὶ καταδίκασαν τὴν αἵρεσί του καὶ ἀπάλλαξαν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ αὐτὴ τὴν θανατηφόρο ἄκανθα.

Εἴμαστε ὅλοι ὑπεύθυνοι. Γέρος ἄνθρωπος εἶμαι, τόσα χρόνια ὑπηρετῶ τὴν Ἐκκλησία, καὶ σᾶς τὸ λέω· **ἐὰν δὲν ξυπνήσουμε, ἡ πατρίδα μας θὰ σβῆσῃ** ἀπὸ τὸ χάρτη. Δὲν θὰ εἶνε πλέον Ἑλλάδα· τὰ εἶνε μία ἐβραϊκὴ ἐπαρχία, μιὰ χάβρα. Καὶ θὰ ἔχουμε ὅλοι τὴν εὐθύνη.

Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ ποὺ μ' ἀκοῦτε, **σᾶς καλῶ σὲ ἐπιφυλακῇ. Ὅλοι στὰ ὅπλα**, τὰ ὅπλα πνευματικά! Δὲν πρέπει νὰ νικήσουν οἱ χιλιασταί, οἱ Ἑβραῖοι, τὸ ἀμερικάνικο κεφάλαιο, ἡ ἀθεΐα! Νὰ νικήσῃ ὁ Χριστός· ὦν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1087²

Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 9,1-8)
20 Ἰουλίου 2025 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἱατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων

«Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. 9,2)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 9,1-8). Ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος περιγράφει **ἓνα θαῦμα**, ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα θαύματα ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ κάνῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἀπλό. Ἀλλὰ ἡ διήγησί του γεννᾷ **μιά ἀπορία**. Ἄς δοῦμε πρῶτα τὴ διήγησι.

Στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος ἢ Γεννησαρέτ, ἦταν χτισμένη μία ὠραία πόλις, ἡ Καπερναοὺμ. Ἐκεῖ ζοῦσε ἓνας δραστήριος ἄνθρωπος. Ἀπ' τὸ πρῶνι μέχρι τὸ βράδυ ἐργαζόταν κ' ἔβγαζε τὸ ψωμί του. Ἀλλὰ μιά μέρα μούδιασε τὸ δεξί του χέρι. Δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε, θὰ περάσῃ. Μὰ σὲ λίγο μουδιάζει καὶ τὸ ἄλλο χέρι. Μέχρι τὸ βράδυ εἶχαν παραλύσει καὶ τὰ δύο του χέρια. Κάνει νὰ τὰ κουνήσῃ, τίποτα. Ὡς τὰ μεσάνυχτα παρέλυσαν καὶ τὰ πόδια του, παρέλυσε τὸ κορμί του ὅλο. Ἔμεινε πλέον ἀκίνητος, σὰν νεκρός. Διότι **ἡ ζωὴ εἶνε κίνησις**. Ὅλα κινεῦνται· τὸ σκουλήκι σαλεύει πάνω στὴν κοπριά, τὸ μυρμήγκι κινεῖται μέχρι τὰ μεσάνυχτα, ἡ μέλισσα πετᾷ συνεχῶς ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος, τὰ πουλιὰ ταξιδεύουν χιλιόμετρα σὰν ἀεροπόροι, τὰ μεγαλύτερα ζῶα ψάχνουν γιὰ τροφή· τὰ πάντα κινεῦνται, μικρὰ καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη, καὶ οἱ οὐράνιες σφαῖρες, τὰ ἄστρα, οἱ κομήτες, οἱ γαλαξίες, ὅλα κινεῦνται μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Νά κι ὁ πλανήτης μας φαίνεται ἀκίνητος, ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ὥρα τρέχει πιὸ γρήγορα κι ἀπὸ πύραυλο μέσα στοῦ διάστημα.

Ζωὴ ἴσον κίνησις. Ἐνας μόνον δὲν ἐκινεῖτο· **ὁ παράλυτος**. Πόσο μεγάλη εὐεργεσία εἶνε ἡ κίνησις ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός! Τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐλογημένα, ποὺ δὲν ἤμουν ἐπίσκοπος καὶ δὲν εἶχα τὰ μεγάλα, τὰ τρομερὰ αὐτὰ βάρη, ποὺ μὲ πικραίνουν ἡμέρα καὶ νύχτα, ἀλλὰ ἤμουν ἓνας ταπεινὸς ἱεροκήρυκας μέ-

σα στὴν Ἀθήνα, μιά μέρα ἐπισκέφθηκα τὸ Ἀσυλο τῶν Ἀνιάτων. Πῆγα ἀπὸ θάλαμο σὲ θάλαμο. Φρίκη!... Ἐκεῖ βρῆκα καὶ ἓναν πολὺ νέο. Μοῦ λέει ἡ νοσοκόμα· Τὸν βλέπεις; ἦταν πρῶτος ποδοσφαιριστὴς, νικητὴς σὲ πολλοὺς ἀγῶνες. Τώρα δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσῃ τὰ δάχτυλά του νὰ πιάσῃ τὸ πιρουνί - τὸ κουτάλι· ἐγὼ τὸν ταίζω... Τί συμφορὰ, τί μεγάλο κακό!

Μεγάλο δῶρο εἶνε ἡ κίνησις. Μοῦ τό'πε ἓνας καθηγητὴς πανεπιστημίου· τὸν ἐρώτησε κάποιος ἄπιστος· —Γιατρέ, σύ, ἐπιστήμονας διεθνοῦς φήμης, πιστεύεις; —Πιστεύω. —Ἐχεις ἀποδείξεις; —Ἐχω. —Ποιά ἀπόδειξι; —Νά, τὸ χέρι μου ποὺ κινεῖται! Τίποτα δὲν εἶνε τυχαῖο· ὅλα ἔχουν μεγαλεῖο. Καὶ μόνον τὸ ὅτι κινεῖς τὰ δάχτυλά σου καὶ κινεῖσαι ὅλος καὶ περπατᾷς φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός...

Πόσο πρέπει **νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό!** Πρέπει ν' ἀρρωστήσουμε, νὰ πέσουμε παράλυτοι στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν εὐεργεσία του. Δόξα νὰ ᾗ τοιπὸν ὁ Θεός. Ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθουμε στὸν παράλυτο τοῦ εὐαγγελίου.

Νεκρὸς ἄταφος ἦταν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ μεταχειρίστηκε ὅ,τι μπορούσε· γιατροὺς, ἱαματικά λουτρά, φάρμακα παντὸς εἴδους. Τοῦ κάκου· καμμία βελτίωσις, καμμία θεραπεία. Ἀπελπισμένος, περίμενε τὸ θάνατο ὡς λυτρωτὴ τῶν πόνων του. Ἀλλ' αἴφνης μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας ἔλαμψε ἡλῖος. Ἄκουσε τὸ ὄνομα κάποιου, ποὺ ἦρθε στὴν Καπερναοὺμ. Ἦταν «τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλ. 2,9), τὸ ὄνομα τοῦ **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ποὺ ἀνάβει φωτιὰ στὴν καρδιὰ ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε «τῷ πνεύματι ζέων», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ῥωμ. 12,11). Μόλις τὸ ἄκουσε εἶπε· Αὐτὸς θὰ μὲ κάνῃ καλὰ! ἀλλὰ πῶς θὰ πάω κοντά του;... Πόδια εἶχε, καὶ πόδια δὲν εἶχε.

Τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι φάνηκαν πρόθυμοι. Τὸν πῆραν μὲ τὸ κρεβάτι ὅπως σηκώνουν τοὺς νεκρούς, καὶ τὸν πῆγαν σ' ἓνα

σπίτι πού ήταν ὁ Χριστός. Ἀλλὰ ἐκεῖ, μέσα κ' ἔξω, γινόταν συνωστισμός. Δὲν ἄνοιγαν δίοδο. Ἦ **πίστι** ὅμως τῶν τεσσάρων καὶ τοῦ παραλύτου ἦταν μεγάλη. Κι ὅταν πιστεύη κανεῖς, ὑπερπηδᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Γιὰ σέ, Χριστέ, τολμῶ τὸ πᾶν, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (πρβλ. Φιλ. 4,13). Καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπελπίστησαν. Τί ἔκαναν; Ἔβαλαν σκάλα, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια, κι ἀφοῦ ὑπολόγισαν τὸ μέρος τὸν κατέβασαν. Καὶ **νὰ ὁ παράλυτος μπροστὰ στὸ Χριστό!** Ἦρθε ἡ μεγάλη στιγμή.

«Ὅλοι περίμεναν ν' ἀκούσουν ἐκεῖνο πού ἔλεγε συνήθως ὁ Χριστός, τὸν παντοδύναμο λόγο του· νὰ τοῦ πῇ «Γίνε καλά, ἔγειρε ...καὶ περιπάτει» (Ψ. 5,8). Δὲν τοῦ τὸ εἶπε. **Νὰ ἡ ἀπορία.** Εἶπε κάτι ἄλλο. Τί εἶπε· «**Θάρσει, τέκνον· ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**» (Ματθ. 9,2). Περιέργο πρᾶγμα· θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι τὸν κοροϊδεύει. –Ἐγὼ ἦρθα νὰ γιατρευτῶ, κ' ἐσὺ μοῦ λὲς «**ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**»;

Καὶ ὅμως· τίποτε ἄσκοπο στὸ Χριστό· κάθε λόγος του ἔχει σημασία. **Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἱατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων.** Μηδὲν εἶνε ὅσοι λέγονται ψυχίατροι χωρὶς νὰ πιστεύουν σὲ ψυχὴ καὶ Θεό. Ἄν ὑπάρχουν κάποιοι πού ἔχουν ἀνάγκη ψυχιάτρου, εἶνε αὐτοί. Σῶσε μας, Θεέ μου, ἀπὸ τέτοιους ψυχιάτρους καὶ γιατροὺς τοῦ αἰῶνος τούτου! Ἰατρὸς στὸν ἀπόλυτο βαθμὸ εἶνε ἕνας καὶ μόνο· ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἔτσι τὸν λέμε στὴ θεία Λειτουργία· «...ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. Λειτουργία, εὐχὴ κεφαλῆ). Γιατρὸς εἶνε ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ κἀν σωστὴ **διάγνωση**. Ὁ πυρετός, τὸ ῥίγος, ὁ ἐμετός κ.τ.λ. εἶνε συμπτώματα ἐκατὸ ἀσθενειῶν· ἀλλὰ ἀπὸ ποιά πάσχει ὁ ἀσθενής; Ἐδῶ εἶνε ἡ ἱκανότης τοῦ γιατροῦ. Ὁ Χριστός, χωρὶς ἀκτίνες Ῥαϊντγκεν καὶ ἄξονικὲς τομογραφίες, εἶδε μέσα στὰ βάθη τοῦ παραλύτου καὶ διέκρινε, ὅτι ἡ μὲν ἀσθενεία του αὐτὴ εἶνε σύμπτωμα· ἡ βαθύτερη ὅμως αἰτία τῆς ἀσθενείας του εἶνε κάποια **ἁμαρτία** του. Γι' αὐτὸ κοίταξε πρῶτα τὸ σοβαρότερο, τὴν ἁμαρτία, καὶ εἶπε «**ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**». Παιδί μου, ἡ ἁμαρτία σ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς διδάσκει, νὰ μὴ βλέπουμε μόνο τὴν ἐπιφάνεια. **Ὅχι τὴν ἐπιφάνεια!** Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν **βάθος**, μεγάλο βάθος. Ὅποιος στὴ θάλασσα βλέπει τὴν ἐπιφάνεια, θὰ πῇ· Δὲν ὑπάρχει κανένα ψάρι. Ἄν ὅμως βυθιστῇ μὲ σκάφαντρο στὰ βάθη, ὦ! «**ἐκεῖ ἔρπετά, ὣν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων**» (Ψαλμ. 103,25). Θάλασσα ἀπύ-

θμενὴ, λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος, εἶνε καὶ ἡ καρδιά μας. Τὸ βάθος τῆς μόνο ὁ Χριστὸς μπορεῖ καὶ τὸ ἐρευνᾶ, καὶ βρίσκει τὸν καρκίνον τῆς, τὴν **ἁμαρτία**.

Τὸ συμπέρασμα· **Ἀφαίρεσε τὴν ἁμαρτία,** καὶ τότε δὲν θὰ ὑπάρχει **καμμία ἀσθένεια**. Σὰς φαίνεται παράξενο αὐτό; Ἦ πεῖρα καὶ ἡ ἱστορία βεβαιώνουν, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ρίζα πού γεννᾷ ὅλα τὰ κακά. Θέλετε παραδείγματα; Λέει ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ γαστριμαργία εἶνε θανάσιμο ἁμάρτημα. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι εἶνε γαστρίμαργοι. Στὴν Ἀθήνα ὅμως ἔγινε συνέδριο καρδιολόγων γιὰ τὰ κρούσματα καρδιοπαθείας σὲ παιδιά, καὶ ἀποφάνθηκαν, ὅτι μιὰ αἰτία εἶνε τὸ πολὺ φαί. Τώρα τὸ ἕνα παιδί τρῶει γιὰ πέντε. Ἄλλο· μᾶς συμβουλεύει ἡ Ἐκκλησία μας «**Μὴ μοιχεύσης**» (Μάρκ. 10,19. Λουκ. 18,20. Ἰακ. 2,11. Βλ. Ἐξ. 20,13. Δευτ. 5,18), ὅχι **μοιχεία-πορνεία**. Περιφρονοῦν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ δημιουργοῦν σχέσεις. Νὰ ὅμως τώρα ἦρθε ἡ τιμωρία, ἡ τρομερὴ ἀσθένεια τοῦ ἔητζ. Διότι «**τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος**» (Ρωμ. 6,23). Ἄλλη ἁμαρτία εἶνε ἡ **βλασφημία**. Σήμερα πολλοὶ προσβάλλουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, «**τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα**» (ἔ.ἀ.). Ἐννοία τους ὅμως· γι' αὐτὸ κάθε τόσο ξεσποῦν θεομηνίες, γι' αὐτὸ θὰ ποῦμε τὸ ψωμί ψωμάκι καὶ τὸ νερὸ τὸ νεράκι. Ἀποτελεσμα τῶν ἁμαρτιῶν μας εἶνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωση στὸ φυσικὸ κόσμος, ἡ ἐπανάστασι τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅτι ἡ Γῆ ἔγινε κόλασι.

Τί νὰ κάνουμε; **Ν' ἀπελπιστοῦμε; Ὅχι.** Τὸ εὐαγγέλιο σήμερα εἶνε παρήγορο, πολὺ παρήγορο. Μᾶς λέει· Κι ἂν ἀκόμα διαπράξης ἁμαρτήματα, μὴν ἀπελπιστῇς. Νὰ πλησιάσης τὸ Χριστὸ ὅπως ὁ παράλυτος καὶ οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄντρες. **Μὲ μετάνοια, πίστι καὶ ἀγάπη** νὰ ὁμολογήσης τὴν ἁμαρτία σου· νὰ πῇς τὸ «**Ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ**» (Λουκ. 18,13). Μὴν κἀνης ψεύτικη ἐξομολόγησι. Διότι τώρα ἡ **ἐξομολόγησι** πού κάνουμε εἶνε ψεύτικη· «ψιλικατζίδικο» ἔγινε ἡ ἐξομολόγησι· τὰ μεγάλα καὶ βαρεῖα καὶ βαθεῖα δὲν τὰ λέμε. Κοροϊδεύουμε τὸν πνευματικὸ μας πατέρα. Ἐὰν λοιπὸν ἐξομολογηθῇς μὲ εἰλικρινῇ μετάνοια, τότε ὁ Χριστός, ὁ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος καὶ πανοικτίρμων Κύριος, θὰ σοῦ πῇ καὶ θὰ τ' ἀκούσης – δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια· θὰ αἰσθανθῇς μέσα σου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μιὰ μυστικὴ φωνὴ σὰν αὖρα τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ζέφυρος νὰ πνέῃ μέσα στὰ φυλλώματα τῆς καρδιᾶς καὶ νὰ σοῦ λέῃ· «**Θάρσει, τέκνον· ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Γεωργίου Πρώτης - Φλωρίνης τὴν 10-7-1988 τὸ πρῶτο μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησης 11-7-2004, ἐπανεκδόσις 17-6-2025.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 890²

Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35)
27 Ἰουλίου 2025 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ προσευχῆς

«Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυὶδ» (Ματθ. 9,27)

Σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 9,27-35) μᾶς συνιστᾷ, ν' ἀποκτήσουμε **ἓνα ὄπλο**. Ὅπλο; θὰ πῆτε· μὰ πόλεμο ἔχουμε;... Ναί, ἔχουμε πόλεμο ἐναντίον τριῶν ἐχθρῶν· τοῦ διεφθαρμένου ἑαυτοῦ μας, τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ἀντιχρίστου σατανᾶ. Καὶ ὄπλο; Ὁ Χριστὸς μᾶς συνιστᾷ ἓνα ὄπλο παντοδύναμο. Ἄμα ἔχης τὸ ὄπλο αὐτό, τὰ πάντα κατορθώνεις. Τὸ δὲ ὄπλο αὐτὸ εἶνε οἱ τέσσερις λέξεις πού λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· «Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυίδ» (ἐ.ἀ. 9,27), δηλαδὴ **ἡ προσευχή**. Εἶνε τὸ «Κύριε, ἐλέησον», ἡ πιὸ σύντομη προσευχή· εἶνε τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Ποιοὶ τὸ εἶπαν; **Δυὸ δυστυχησμένοι ἄνθρωποι**. Ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴν πόλι τους, πῆγαν νὰ τὸν βροῦν. Καὶ τοῦ φώναζαν ἀπὸ μακριά· –Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον! Δὲν ἔλεγαν τίποτε ἄλλο, μόνο αὐτό. Τί ἦταν αὐτοί; Ἦταν **τυφλοί**, μέσ' στὸ σκοτάδι ζοῦσαν. Καὶ παρακαλοῦσαν. Τέλος ὁ Χριστὸς στράφηκε καὶ τοὺς λέει· –Πιστεύετε, ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς κάνω καλά; Κι αὐτοὶ ἀπήντησαν· –Ναί, Κύριε. Μὲ ὅλη τὴν καρδιά τους πίστευαν. Τότε ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε· –Ἄς γίνῃ σ' ἐσᾶς κατὰ τὴν πίστι σας. Κι ἀμέσως **εἶδαν τὸ φῶς τους**.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἓνα θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἡ θεραπεία δύο τυφλῶν. Τί βλέπουμε ἐδῶ; Ὅτι τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ἔχει πολλὴ δύναμι. **Μποροῦμε λοιπὸν νὰ τὸ λέμε κ' ἐμεῖς.**

Τί εἶνε ἡ προσευχή; Εἶνε μεγάλο καὶ ἀπεραντο τὸ θέμα. Θὰ πῶ μόνο, ὅτι ἡ προσευχή εἶνε **μιὰ συνομιλία**. Εἶδα κάποιον κ' ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. –Σὲ βλέπω χαρούμενο, τοῦ λέω. –Ναί, λέει, ἐπικοινωνήσα μὲ τὸ τηλέφωνο κι ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς μάνας μου ἀπὸ τὴν Αὐστραλία... Λοιπὸν καὶ ἡ προσευχή τί εἶνε· **ἓνα τηλεφώνον**. Ὅπως μὲ τὸ τηλέφωνο συνδεόμαστε μὲ τοὺς ἀνθρώπους μας πού βρίσκονται

εἴτε στὴ Γερμανία εἴτε στὴν Αὐστραλία εἴτε στὸν Καναδᾶ, καὶ χαιρόμαστε πού ἀκοῦμε τὴ φωνή τους, ἔτσι καὶ ἡ προσευχή εἶνε μιὰ γλυκειὰ συνομιλία. Χαίρεται τὸ παιδί ὅταν κουβεντιάξῃ μὲ τὴ μάνα του; Πιὸ μεγάλη χαρὰ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν προσεύχεται καὶ συνομιλῇ μὲ τὸ Θεό. Ἡ προσευχή του ἀνεβαίνει καὶ φτάνει μέχρι τὸν οὐρανό. Καὶ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Θεός· ἀπαντᾷ μὲ γεγονότα, καὶ μὲ θαύματα ἀκόμη.

Ἡ προσευχή **διακρίνεται σὲ τρία εἶδη**· εἶνε δοξολογία, εὐχαριστία, δέησις.

• Ζοῦμε μέσα σ' ἓναν ὁμορφο κόσμο. Βλέποντας τὸ πρῶτ' ὅταν τὸ γλυκοχάραμα λέμε· «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς...» (Δοξολ.). Δὲν εἶνε τυχαῖο ὅτι προτοῦ ν' ἀρχίσῃ ἡ θεία λειτουργία ἐμεῖς ἀρχίζουμε **δοξολογία**· δοξάζουμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Βλέποντας τὸν ἡλιο τὸ μεσημέρι νὰ μεσουρανή καὶ τὸ βράδυ πάλι νὰ βασιλεύῃ· βλέποντας τὰ ποτάμια, τὶς θάλασσες, τὶς λίμνες· βλέποντας τοὺς κάμπους καὶ τὰ δάση, ὅπου κάθε δέντρο ἀλλὰ καὶ κάθε φύλλο εἶνε ἓνα θαῦμα· βλέποντας τὰ λουλούδια, πού 'νε γεμάτη ἡ γῆ· βλέποντας ὅλα αὐτὰ δοξολογοῦμε τὸ Θεό.

• Κι ὅταν δεχώμαστε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται στὰ χεῖλη μας **εὐχαριστία**. Ἀπ' τὸ πρῶτ' μέχρι τὸ βράδυ ὁ Θεὸς μᾶς εὐεργετεῖ. Γι' αὐτό, πίνεις νερό; πὲς εὐχαριστῶ. Θά 'ρθῃ ὦρα –καὶ ἔρχεται– πού θὰ λείψῃ τὸ νερό, θὰ στερέψουν τὰ ποτάμια· ἓνα μικρὸ παιδί θὰ περνᾷ τὸν Ἀξιὸ καὶ τὸν Ἀχελῷο, τὰ μεγάλα ποτάμια, γιὰτὶ θὰ ξεραθοῦν. Ὅπως εἶπε μιὰ προφητεία, ἓνα ποτήρι νερὸ θὰ 'χῃ μιὰ λίρα. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! Εἶδες τὰ πουλάκια; Πᾶνε στὴν πηγὴ καὶ πίνουν. Καὶ μόλις πιοῦν, ὑψώνουν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὰ ἐπάνω, σὰν νὰ λένε στὸ Θεό· Σ' εὐχαριστοῦμε! Σὰν τὰ πουλάκια λοιπόν. Πίνεις νερό, τρῶς ψωμί; πὲς εὐχαριστῶ. Ὅπως εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰ-

τωλός, θά 'ρθουν χρόνια πού μιὰ φούχτα ἀλεύρι θά 'χη μιὰ φούχτα χρυσάφι· θά ποῦμε τὸ ψωμὶ ψωμάκι καὶ τὸ νερὸ νεράκι.

• Καὶ τρίτο εἶδος προσευχῆς εἶνε ἡ **δέησις**. Παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὶς διάφορες ἀνάγκες μας, ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς· κ' ἐκεῖνος στέλνει βοήθεια. Ἐνας πίνακας εἰκονίζει ἕνα μικρὸ παιδάκι νὰ περνᾷ μὲ κίνδυνο ἕνα στενὸ γεφύρι καὶ κάτω τρέχει ὀρμητικὸ ποτάμι. Τὸ παιδὶ περνᾷ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἑνὸς ἀγγέλου, πού ἔστειλε ὁ Θεός. Εἶνε μιὰ συμβολικὴ εἰκόνα, πού δείχνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μένει ἀδιάφορος στὶς δεήσεις μας, ἀλλὰ σπεύδει καὶ μᾶς σώζει. Γι' αὐτὸ ἄς τὸν παρακαλοῦμε. Τί εἶνε καὶ ἡ θεία λειτουργία, πού παρακολουθοῦμε; ὅλο δεήσεις, δέσμες αἰτημάτων. Τί παρακαλοῦμε τὸ Θεό; Δός μας νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμον ἡ εἰρήνη, ἡ ἐνότητα, ἡ ἀγάπη· προστάτεψε τὴν Ἐκκλησίαν σου, φύλαξε τοὺς λειτουργοὺς της· εὐλόγησε τὰ χωράφια μας, τὰ ζῶα μας, τὰ δέντρα μας· στείλε βροχὲς νὰ ποτίσῃς τὴ γῆ, δός μας ὑγείαν, καὶ ὅλα τὰ καλά. Αὐτὰ ζητοῦμε. Καὶ οἱ ψάλτες καὶ ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα ἀπαντοῦν· *«Κύριε, ἐλέησον»* ἢ *«Παράσχου* (δηλαδὴ δός μας), *Κύριε»*. Αὐτὸ τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, μιὰ φορὰ νὰ τὸ πῆς μὲ πίστι, θαύματα κάνεις· ἐνῶ χωρὶς πίστι, χίλια *«Κύριε, ἐλέησον»* νὰ πῆς, δὲν γίνεται τίποτα.

Πρέπει λοιπὸν **παντοῦ νὰ κάνουμε προσευχή**. Σηκώνεσαι τὸ πρωί; κάνε προσευχή. Πᾶς στὸ χωράφι; κάνε προσευχή. Φεύγεις γιὰ δουλειά; κάνε προσευχή. Βόσκεις ἀγελάδες; κάνε προσευχή. Κάθησες τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι; κάνε προσευχή. Βραδιάζει; κάνε προσευχή. Πέφτεις νὰ κοιμηθῇς; κάνε προσευχή.

«Πέφτω κάνω τὸ σταυρό μου

κι ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου», ἔλεγαν τὰ παιδιὰ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. **Τώρα ποῦ προσευχή;** Σπανίζει. Ἔχω πεῖ καὶ ἄλλοτε τὸ ἐξῆς.

Εἶνε τώρα πολλὰ χρόνια, πού φοιτηταὶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἔκαναν ἐκδρομὴ στὴν Εὐρώπη. Ὅταν ἔφτασαν στὶς ὑπώρειες τῶν Ἀλπεων, τὸ λεωφορεῖο παρουσίασε βλάβη καὶ σταμάτησε. Οἱ ἐκδρομεῖς ἔπρεπε κάπου ἐκεῖ νὰ διανυκτερεύσουν. Οἱ Ἑλβετοὶ ἐκεῖ εἶνε φιλόξενοι. Ὁ πρόεδρος τοῦ πιὸ κοντινοῦ χωριοῦ ἔτρεξε, πῆρε τοὺς φοιτητάς, καὶ τοὺς μοίρασε σὲ σπίτια νὰ κοιμηθοῦν. Ἐνας φιλοξενούμενος φοιτητῆς τὸ πρωὶ πού σηκώθηκε τί εἶδε; Μέσα **στὸ ἐλβετικὸ σπίτι** ὁ πατέρας φώναξε τὰ παιδιὰ, γονάτισαν **ὅλοι καὶ ἔκαναν προσευχή**. Ὁ φοιτητῆς τότε ἔκανε σύγκρισιν· συνέκρινε τὸ σπίτι τοῦ μὲ τὸ ἐλβετικὸ ἐκεῖνο σπίτι. Καὶ τί εἶπε μέσα του· Σιχάθηκα τὸ σπίτι

μου! γιατί στὸ δικό του σπίτι ποτέ δὲν ἔκαναν προσευχή.

Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ μᾶς τὸ διδάξῃ αὐτὸ ἡ Ἑλβετία· τὸ δίδασκει ἡ ἱστορία μας. Ὅταν ἄρχισε ἡ ἐπανάστασις τὸ 1821 ἡ μικρὴ μας πατρίδα πίστευε στὸ Θεό. Πίστευαν οἱ γονεῖς, πίστευαν οἱ manάδες, πίστευαν τὰ παιδιὰ, πίστευαν οἱ παπᾶδες. Καὶ τότε, λένε, θαύμασαν οἱ Γάλλοι ἐκεῖ στὸ Παρίσι. Τί εἶν' αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες; εἶπαν· μιὰ χούφτα ἀνθρωποι καὶ τὰ βάζουν μ' ἕνα σουλτάνο! Ἐγινε λοιπὸν μιὰ ἐπιτροπὴ καὶ ἦρθαν στὴν Ἑλλάδα νὰ ἐξετάσουν, πού ὠφείλεται τὸ μεγαλεῖο αὐτό. Ἐφτασαν σ' ἕνα χωριὸ πάνω ἀπὸ τὴν Τρίπολι νύχτα. Ἐνας τῆς ἐπιτροπῆς θά διανυκτέρευε σὲ μιὰ φτωχὴ καλύβα πού εἶχαν 6 - 7 παιδιὰ. Στὸ σκοτάδι φώτιζαν μ' ἕνα δαδί. Τὸν φιλοξένησαν μὲ μπομπότα (ψωμὶ ἀπὸ ἀραποσίτι), ἐλιὲς καὶ κρεμμύδι. Προτοῦ νὰ κοιμηθοῦν φώναξε ὁ πατέρας καὶ μαζεύτηκαν τὰ παιδιὰ γιὰ προσευχή. Ὁ πιὸ μικρὸς εἶπε τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, ὁ ἄλλος εἶπε τὸ *«Βασιλεῦ Οὐράνιε...»*, ἄλλος εἶπε τὸ *«Ἅγιος ὁ Θεός...»*, ἄλλος εἶπε τὸ *«Πάτερ ἡμῶν...»*, ἄλλος εἶπε τὸ *«Πιστεύω...»* κ.λπ.. Μετὰ ἔπεσαν γιὰ ὕπνον σὰν ἀγγελούδια. Τότε εἶπαν οἱ ξένοι· **Νά γιατί αὐτὸ τὸ μικρὸ ἔθνος θριαμβεύει!**

Ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα σήμερα; Σὰν τὰ ζῶα καταντήσαμε. Κλείνουμε τὴν ἡμέρα μὲ τηλεόρασι καὶ αἰσχρὰ βίντεο. Ἔτσι τὰ παιδιὰ καταστρέφονται. **Φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό...**

Ἀδελφοί μου· σήμερα οἱ δύο τυφλοὶ μᾶς διδάσκουν νὰ μάθουμε νὰ λέμε κ' ἐμεῖς τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, **νὰ μάθουμε νὰ προσευχώμαστε**. Γιατὶ ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν προσευχή.

Γιὰ κάντε μιὰ προσπάθεια, κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ. Πάρτε μιὰ Σύνοψιν, πού μέσα ἐκεῖ εἶνε τὸ *«Κύριε, ἐλέησον»*, τὸ *«Βασιλεῦ οὐράνιε...»* καὶ οἱ ἄλλες προσευχές. **Σὰς παρακαλῶ**, μικροὶ - μεγάλοι, γονεῖς καὶ παιδιὰ, σὲ ὅλα τὰ σπίτια, **ἀρχίστε νὰ προσεύχεστε**. Καὶ ἂν μ' ἀκούσετε, θά ᾄητε τὴ διαφορὰ. Θά 'ρθουν καινούργιες ἡμέρες, νέα κατάστασι. Γιατὶ ὅπου ὑπάρχει πίστι, ὅπου μελετοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπου ὑπάρχει λόγος Θεοῦ, ὅπου γίνεται προσευχή, σὰν τὴν προσευχή πού ἔκαναν οἱ δύο τυφλοὶ, **ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός**. Καὶ ὅπου εἶνε ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ εἶνε κόλασις.

Σὰς παρακαλῶ, αὐτὰ τὰ φτωχὰ λόγια πού σὰς εἶπα, νὰ τὰ θυμᾶστε. *«Κύριε, ἐλέησον»*. Ἄς τὸ λέμε πάντα στὴ ζωὴ μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος